

עבודה עם עצמי

הפעילות להפצת התורה אינה אמורה להיות מותנית בשלמות האישית שאליה הגיע הפעיל, ובכל-זאת יש חשיבות רבה לדגתו בעבודת ה'. בהמשך הפסוק המדבר על החובה לעזור לזולת: "הלוא פרוס לרעב לחמך... כי תראה ערום וכיסיתו" (ישעיה נחז, נאמר: "ומבשרך לא תתעלם", שהיא החובה לפעול עם עצמך. הרבי מליובאוויטש מדייק בלשון הפסוק: "עליך לזכור שלך-עצמך גם יש 'בשר', ובשר חומרי, שאותו צריכים להשרות, למלוח ולשטוף"

(לקוטי שיחות כרך ד, עמ' 1059).

בימי-קדם נהגו חסידים לאחל: "שהשם יתברך ייתן לנו לב טוב לעשות טובה לזולת, ושלא נשכח גם את עצמנו" (ספר המאמרים תשי"א עמ' 153). לפעמים דווקא הפעילות עם הזולת, כאשר רואים יהודים שהיו רחוקים משמירת תורה ומצוות, והנה הם מתעוררים ומשנים את חייהם מן הקצה אל הקצה – מעוררת את הפעיל עצמו, שגם הוא צריך להתעורר ולהשתנות ולתקן את הדורש תיקון.

היהודי השני מרגיש

זו אכן עצה טובה למי שמרגיש קושי להתעורר ולתקן את מעשיו: "לפעמים יש להקדים את הפעולה של 'קשוט אחרים' – כשרואה שאין לו כוח לעבודה של 'קשוט עצמך', מצד התגברות היצר וכו', שאז צריך להתחיל ב'קשוט אחרים', ובזכות זה יצליח גם ב'קשוט עצמך', על-דרך מאמר רז"ל 'המבקש רחמים על חברו והוא צריך לאותו דבר, הוא נענה תחילה'"

(ספר השיחות תשמ"ט כרך א, עמ' 126).

עם זה, תיקון החסרונות האישיים הוא בעל חשיבות רבה לא רק לאדם עצמו, אלא גם ליכולתו להשפיע על הזולת: "כאשר יש לאדם עצמו חסרונות, שאין הוא עוסק בתיקונם, מרגיש זאת גם היהודי השני. הדבר מקשה עליו לפעול על היהודי השני את הפעולה הנדרשת. צריכים אפוא לדעת את גודל האחריות שבתיקון החסרונות העצמיים, שכן אם לא עוסקים בכך, גורמים נזק לא רק לעצמנו, אלא גם לאחרים"

(לקוטי שיחות כרך א, עמ' 79).

עבודה עם עצמי

כל אחד ואחד יכול לפעול בהפצת היהדות, אבל מידת הצלחתו תלויה גם-כן ביכולתו לדבר "דברים היוצאים מן הלב", שאז "נכנסים אל הלב". "כאשר אינו רואה הצלחה מיידית בפעולותיו, ייתכן שסיבת הדבר היא החיסרון בדבריו, שאינם דברים היוצאים מן הלב באמיתיות, או שהחיסרון הוא בהתנהגותו האישית, שאינה שוללת לחלוטין את הטענה 'קשוט עצמך'" (התוועדויות תשמ"ה כרך ב, עמ' 1074).

הקדמה להצלחה

פעמים רבות ציין הרבי שאין להסתפק בפעילות להפצת היהדות חוצה אלא יש להשקיע גם בעבודה עם עצמך. למשל (תורת מנחם כרך ו, עמ' 20): "ישנם מי שנתמנו לפעול בעניינים של עסקנות ציבורית, ובמהלך עסקנותם התחילו להרגיש תענוג גדול בעסקנות, וכל כך נשתקצו בזה עד ששכחו לגמרי את עצמם... ועל זה באה ההוראה..."

"א) למרות אודל המעלה שבעסקנות ציבורית, יש להגביל את הזמן המוקדש לעסקנות שיהיה בהתאם למה שנצטווה (שעה אחת, ב', ג' או ד' שעות, וכיוצא-בזה), שכן במשך זמן זה פועל הוא את כל מה שביכולתו לפעול, וממילא אין לו להשקיע בזה זמן נוסף, מכיוון שעל-ידי זה לא יתוסף בפעולתו.

"ב) בכד בכד עם פעילותו בעסקנות ציבורית, צריך לחשוב גם על עצמו, כמו שכתוב 'ומבשרך לא תתעלם'. דהיינו, לעסוק בבירור עצמו, לטבול במקווה, ללמוד חסידות ולהתפלל באריכות וכו', ובכללות, כפתגם החסיד ר' גרשון-דב, שה'מחר' צריך להיות באופן אחר לגמרי. ולא עוד אלא שהמחשבה על עצמו היא ההקדמה שעל-ידה תהיה העסקנות כדבעי, שלא יבוא למצב שישתקע בעסקנות עד שישכח לגמרי את עצמו".

